

«Спогади ветеранів мого краю про Велику Вітчизняну війну»

ЗМІСТ

Вступ

Розділ I. Висвітлення воєнних подій ветеранами війни Шаргородщини.

Розділ II. Вшанування ветеранів Великої Вітчизняної війни в наш час.

Розділ III. Відгоміння болю воєн XX та XXI століть.

Висновки

Вступ

*Вже стільки літ і стільки зим,
Як відгримів той бій кривавий,
Вони ж ще там, на полі слави,
Уклін їм, мертвим і живим!*

О. Лупій

Велика Вітчизняна війна 1941-1945 років... Її подих ще і сьогодні холодить кров у жилах тих, хто був свідком жорстоких звірств фашистських загарбників. Вона кардинально повернула життя всієї країни, прийшла в кожен дім, кожному сім'ю. Війна залишила в своєму полум'ї мільйони людських життів, принесла страждання і горе, які гостро і глибоко хвилюють народну пам'ять.

Навесні минає 75 років від початку Великої Вітчизняної війни.

22 червня 1941 р. нападом нацистської Німеччини на СРСР розпочався новий етап Другої світової війни. Народ назвав її Великою Вітчизняною війною, бо в ній він боронив свою Вітчизну – Україну від фашистських загарбників.

В кожному українську сім'ю надійшла зловісна звістка про початок великої кровопролитної війни, яка прийшла на нашу землю із вторгненням нацистських окупантів.

Події в Україні 1941-1945 років не залишили байдужими нікого. Вони завдали багато болю українському народу тоді, але ці рани не загоїлися й донині, вони тривожать душі дорослих і дітей.

Велика Вітчизняна війна – це важлива сторінка в історії України. Кривава війна не шкодувала нікого, фашисти вбивали безпідставно ні в чому невинних дітей та дорослих, їхня мета – захоплення території, їхня зброя – безжальність і жорстокість.

Війна сьогодні вже не близька історія, а для молодих майже легенда, відома з книг і фільмів, розповідей старших. Скільки б часу не минуло від тієї пам'ятної весни 45-го ніколи не згасне слава воїнів, які у героїчному протистоянні врятували людство від коричневої чуми - фашизму. У кожного народу є свої події і дати, які складають опорні моменти його історії, основу історичної пам'яті та національної гордості.

Грізне воєнне лихоліття не обминуло і мій край. Як наші земляки, представники старших поколінь, наближали день перемоги? Які спогади у ветеранів Великої Вітчизняної війни? Саме в цьому дослідженні постараюсь висвітлити ці питання.

Переживши перше потрясіння, викликане зухвалим нападом ворога, країна збирала сили для відсічі. У суспільстві зростало усвідомлення того, що у війні з

Німеччиною йдеться про найголовніше – існуватиме чи ні тисячолітня батьківщина, така стражденна і нещаслива, але від того ще рідніша та дорожча в ці трагічні дні.

Наше місто невелике, всі люди на виду, кожен про кожного знає. Знають, хто допомагав радянським військам, а хто був зрадником і відправив на той світ не один десяток односельчан. Люди, які пережили цей період життя, ще є живими в нашому місті. І вони можуть ще багато розповісти про ті події. Всі вони - жива історія.

Розділ І. Висвітлення воєнних подій ветеранами війни Шаргородщини.

Ветерани нашого міста з сумом згадують цей непростий для них час. У їхніх очах назавжди залишився смуток від минулого. Понад 70 років минуло після тої трагічної війни і, вже будучи старенькими бабусями і дідусями, сьогодні ветерани зі сльозами на очах згадують ті страшні роки своєї юності.

У нашому місті на даний час залишилося дуже мало ветеранів, тому для нас є дуже важливим обов'язком піклування про них.

Волонтерський загін «Милосердя» Шаргородської районної гімназії у складі учнів: Кравчук О., Сунько Я., Пшелуцької Б., Павлюк Б. та педагога-організатора Сенчишеної Н.О. відвідали ветеранів, які поділилися спогадами про війну.

Насправді нам, учням, було дуже цікаво поспілкуватися з людьми, життєва історія яких пов'язана із страшним сторінками війни.

Ми відвідали п'ятьох ветеранів Великої Вітчизняної війни, які проживають в нашому мікрорайоні: Врону Григорія Едуардовича, Тютюнника Івана Степановича, Гриськевич Розалію Валентинівну, Роздайгору Федора Даниловича, який, на жаль, на сьогоднішній день відійшов у вічність, та Кришину Йосипа Піусовича. Це різні за званнями та статусом люди, але їх об'єднує одна велика справа – боротьба за Батьківщину, її свободу та незалежність. У них різні біографії та долі, але всіх їх об'єднує патріотизм, глибока відданість та вірність Батьківщині.

Ветерани не дуже хотіли розповідати про війну, опираючись на погану пам'ять, але все ж поділились спогадами.

Важко було згадувати про ті страшні роки ветерану Великої Вітчизняної війни Вроні Григорію Едуардовичу: «Що я можу сказати? Нехай ніколи не повториться той час, щоб ніколи наші діти не бачили війни!»

Ветеран Врона Григорій Едуардович та учні Шаргородської районної гімназії

Своїми спогадами поділилась з нами Гриськевич Розалія Валентинівна: «Ми працювали в госпіталі. Починали з Вінниці. В госпіталь поступали важко поранені. Нас було багато, не тільки я одна, багато було медсестер і ми всім надавали допомогу. Але як навезуть повне подвір'я, була ще велика зала, і ми всіх тих поранених возили на подвір'я, укладали їх на доліфвку. І були вони так 2-3 дні, поки ми всіх їх не попереv'язуємо. Мені було 18 років, коли почалася війна. Ми йшли на війну як партійці-добровольці. А потім приїхали лікарі з Вінниці, тому що треба було медичних сестер, і ми тоді поїхали до Вінниці. Мама плакала і ридала, каже: «Не йди! Не лишай мене!», а я кажу: «Я піду, тому що не маю роботи». Брат в армії, тато в армії, мама лишилася сама зі мною. Таке наше було життя. А там ми переїжджали з одного місця на друге. Ми були аж у самій Германії, там, де стояв весь наш військовий гарнізон. Була дуже напружена обстановка, відпочивати не було коли. А як випаде вільна хвилинка, то кожен думав про сім'ю, про Батьківщину. Дух бійців завжди був веселий, пісні часто співали про війну, під час привалу співали про рідний край, про друзів. Багато вже нас, ветеранів, повмирало, а мені дав Бог ще життя.»

Відважність цієї жінки вражає, вона дійсно гідний приклад для підростаючого покоління.

Ветеран Гриськевич Розалія Валентинівна та учні Шаргородської районної гімназії

«Солдат є солдат...», - каже Кришина Йосип Піусович. Він не розповідав багато, але за нього усе сказали його досягнення. Дружина Йосипа Піусовича показала його святковий військовий жакет, на якому виблискували ордени та медалі, здобуті у запеклих боях з ворогом.

Ветеран Кришина Йосип Піусович та учні Шаргородської районної гімназії

Одним із найбільш шанованих ветеранів району - Тютюнник Іван Степанович. Тютюнник Іван Степанович пішов на фронт у вісімнадцятирічному віці і дослужився до звання полковника. Він порівнював той час із сьогоднішнім. На запитання, що він може згадати, відповів так: «Трудно сказати... Це було даним-давно... Пам'ятаю як в окопі, в низ головою, і води не було..

Дуже було трудно: і зима, і сніг, і мороз...». Згадувати ту страшну війну - дуже болісно для ветеранів, адже вона забрала їхню молодість.

Тришки біографії.

Народився Іван Степанович у 1926 році у м.Шаргород (с.Шостаківка) зараз йому 90 років, а війну пам'ятає, як сьогодні.

Його мобілізували в навчальний полк, коли йому було 17 років у м.Білу Церкву. Після трьохмісячного навчання направили на 1-й Український фронт, Сандомирський плацдарм в Польщі, за рікою Вісла.

12 січня 1945 року 1-й Український фронт перейшов у наступ. Після цього Іван Степанович працював радіотелефоністом. Ця професія була дуже складною, тому що, не дивлячись чи день, чи ніч, чи дощ, чи болото, а лінії зв'язку треба комусь прокладати. Він брав автомат, як захист і йшов виконувати завдання. А коли ця лінія переривалася, то її необхідно було негайно відремонтувати. Складно було так працювати під свист пуль над головою. «Відпочивали по різну: дехто спав, тому, що сну майже не було, були всі обезсилені. Дух бійців був піднесений, але не у всіх, деякі байдуже ставилися, а були й такі, що й своїм прочухана доброго давали.»

Ветеран ВВв Іван Степанович Тютюнник та учні Шаргородської районної гімназії

Розділ II. Вшанування ветеранів Великої Вітчизняної війни в наш час.

9 Травня - особливе свято! У цей день весь народ відзначає свято Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Сумно стоять ветерани. Сумно, тому що багато солдатів не повернулося додому. Щороку на свято їх приходить все менше і менше. Вони слухають привітальні промови, приймають вітання, а в пам'яті проносяться ті далекі суворі дні. І кожен згадує щось своє.

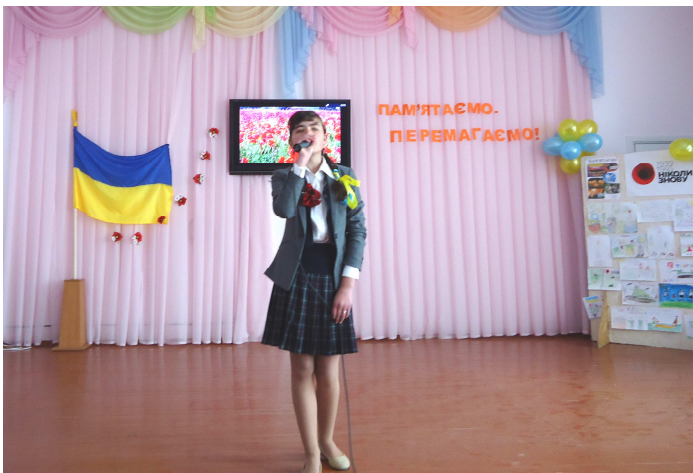

Свято 9 травня – День Перемоги!

Цього року Шаргородщина урочисто відзначила 72-у річницю визволення від нацистських окупантів.

У нашій гімназії велика увага приділяється ветеранам та пам'яті про Велику Вітчизняну війну: проводяться тематичні уроки пам'яті, літературні вечори та виховні години за участю ветеранів Великої Вітчизняної війни на тему: «Героїчна участь українського народу у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років», «Битва за Дніпро», «Ніхто не забутий...» спрямовані на виховання у молоді шанобливого ставлення та поваги до ветеранів війни, людей старшого покоління.

Учні гімназії приділяють велику увагу та здійснюють шефство щодо впорядкування місць поховань та пам'ятників загиблих воїнів.

Розділ III. Відгоміння болю воєн ХХ та ХХІ століть.

Історія перегукується, і знову на нашій землі проходять бойові дії АТО. Сьогодні в Україні не менш трагічне, ніж у ті часи. Молоді хлопці гинуть на фронті за ідею незалежності нашої країни. Їх цілком можна порівняти з тогочасними воїнами, які захищали свою державу, незважаючи ні на що. Ми намагаємося підтримувати їх морально та матеріально, вони – наші герої, наша нинішня історія, яку колись наші внуки будуть з гордістю згадувати, так само, як і ми зараз згадуємо часи Великої Вітчизняної Війни. Ми, гімназисти, з великою шаною відносимся до

бійців, які зараз стоять на захисті нашої країни. В гімназії проводиться ряд заходів, зустрічей, акцій на підтримку хлопців, які перебувають в зоні АТО.

Нещодавно у Шаргородську районну гімназію завітали почесні гості, наші захисники нееньки України - бійці із зони АТО. На даний час деякі із цих бійців перебувають у госпіталі, що на Вінниччині. Усі ми бачили, як було нелегко нашим бійцям, адже в них залишились у спогадах ті страшні хвилини у зоні АТО, але наші посмішки, наша любов до них допомогла трішки, хоча б на хвилинку, забути ті жахливі дні.

Зустріч з бійцями АТО

Наші гімназисти є активними учасниками акцій милосердя. Неодноразово проводять акції для підтримки військових, які перебувають в зоні АТО та у військових госпіталях

Акції «Допоможі солдату», «Пряниковий будинок для солдата»

Україна обрала свій шлях у демократичне майбутнє без крові і насильства. Ми це довели всьому світові у 1991 році, і прагнемо ніколи не допустити повторення тоталітаризму та геноцидів на нашій землі. І як тут не згадати слова Т.Г. Шевченка: «І на оновленій землі, врага не буде супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люди на землі...»

Висновки

Ветеран... Скільки змісту закладено у цьому слові. Але, мабуть, найголовніший зміст – це наша пам'ять. Пам'ять про тих людей, які, не шкодуючи свого здоров'я і життя, захищали нашу Батьківщину. Вони стояли на смерті.

І тепер ці люди не вимагають нічого для себе, вони просто продовжують з гідністю воювати жити і далі» - писав місцевий краєзнавець Анатолій Нагребецький. Він став автором книги про ветеранів нашого району «Ветерани Шаргородщини у роки Великої Вітчизняної війни».

Ці слова є досить доречними, адже дійсно, ветерани живуть скромно і не привертають до себе уваги. Досить часто ми бачимо на вулиці стареньких дідусів і бабусь, але ми навіть не думаємо про те, що, можливо, саме ця людина є героєм для нашої країни. Давайте будемо піклуватися про цих людей і не забуватимемо їхній святий подвиг! У повсякденному житті ми постійно схвилювані своїми проблемами та часто забуваємо про історію нашого народу нашої країни. На плечі нашої нації впала не одна біда: війни, голодомори, поділ на частини. Неодноразово вороги намагалися втрутитись у внутрішні справи нашої країни, порушити її єдність та соборність.

Є люди, яких треба згадувати повсякчас, і ми, молоде покоління, зобов'язані піклуватись про них і не залишати їх без уваги. Історія показує багато випадків, коли окупанти намагались захопити чужі землі, але їм це не вдавалось, бо їм протистояла сила волелюбного народу, який не звик здаватися і падати на коліна.

«Ніхто не забутий і ніщо не забуто» - цей девіз священний для нашого народу. Ціною величезних жертв, неймовірних страждань дісталася вона. Протягом семи десятків літ іноді відкриваються факти героїзму і стають відомими широкому загалу, і не має сумнівів, що він буде незабутим і надалі.

Ми, нинішнє покоління, повинні завжди пам'ятати і шанувати людей, які пройшли ті страшні стежки війни. Вражає те, що ці люди пам'ятають все до найменших деталей. А розповідають вони так завзято, наче ти опиняєшся в той час: і з ними йдеш у розвідку, атаку. Розповідаючи про якусь кумедну історію, враз обличчя робиться похмурим, це вони згадали про своїх товаришів, які полягли на полі бою, а загинуло їх не мало.

Але не варто згадувати ті часи і людей лише у День Перемоги. Треба шанувати їх, допомагати, бо вони ціною власного життя зберегли мир на нашій землі. За що ми повинні бути вдячними їм і повинні пам'ятати, що героїзм, самовідданість і любов до рідної землі – це не тільки історії кінофільмів, це в кожному з нас.

Пам'ять людська повинна нести неопалимі сторінки історії допоки існуватиме нація – український народ. Імена всіх тих, хто віддав своє життя заради перемоги, заради визволення нашої Шаргородщини від нацистських окупантів, мають гордо увіковічитись не лише у граніті, а й свідомості кожного українця.